

PS

ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Avdelningen tar sig före att återkomma, denna gång med en snabb återupplivning av en av sina intermittenta serier, komplett med porträtt på en trägen bi-dragsgivare.

Själv föredrar avdelningsföreståndaren egentligen tågresor, men varande bosatt i den del av landet för vilken huvudstaden ligger som mest avsides tvingas han understundom anlita flyget. Därvidlag har han på senare tid fascinerats av den ohämmade kreativitet som frodas när det gäller att hitta på allt mer skrymmande varianter av handbagage att trakassera sina medpassagerare med.

Sådana trivialiteter som alltför stora väskor och tax free-påsar håller sig dessa konstnärer i genren för goda för. Nej, på föreståndarens lilla topplista från senare år finns höjdare som ett par-tre golfbagar, en komplett slalomutrustning (inklusive pjäxorna), en uppblåst (!) gum-mimadrass, en jättevinstnalle från Gröna Lund, en golvlampa, en påse vanliga skogspinnar samt bakhjulet till en cykel.

Den svenska diplomatkåren har förvisso missat några fynd i de flygvärdinnor som faktiskt lyckades avstyra de flesta av de nämnda försöken. Visserligen är det i föreståndarens enkla ögon lika besynnerligt varje gång en sådan plåtkoloss tar sig upp i luften, men att förvänta sig utrymme i kabinen för sådant är att tro på underverk.

Andra småsaker som föreståndaren för tillfället retar sig på är det tilltagande (?) bruket av ordet »stoppa» i betydelsen »hindra» (från) samt att hans yrkeskår i lokal-tidningen kallades »frilandsjournalister». Själv sysslar han ju på intet sätt med trädgårdsodling.

Från Östersund skickar Lars Johan Liedholm en på bussen uppsnappad reklamklapp där en frivilligorganisation i trakten erbjuder utbildning i bl a »Förebyggande olycksfall bland äldre».

Undras, skriver han, om man menar att ett profylaktiskt lärbensbrott innebär en ortopedisk titanförstärkning som ställer patienten i en bättre sits inför ev framtida olycksfall.

Avdelningen ställer sig positiv till att återkomma.

Kongressresenärs vanor

Dagens Industri har nyligen redovisat en enkät som en amerikansk hotellkedja gjorde för att kartlägga inställningen hos amerikanska affärsmän till tjänsteresor. Enkäten utmynnade i porträtt av fyra typiska affärsresenärer. Den ressnugne globetrottern, det oberörda reseproffset, den tveksamma pliktmedvetna arbetsmyran och den motvillige resenären. Som ett led i den numera extremt sporadiskt återkommande serien »kongressologi» bör det vara möjligt att typologisera även medicinska kongressdeltagare efter en motsvarande mall:

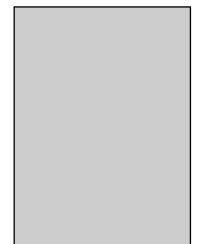
1. *Globetrottern* älskar att resa och tar varje kongress, hur obetydlig den än kan vara, som en kärkommen förevändning att fly ifrån vardagens trivialiteter. Globetrottern känner sig som en äventyrare och upplever sig som särskilt framgångsrik när han (det är oftast en han) får sitta längst fram i business class och dricka gratis champagne. Globetrottern ordnar gärna så att högtalarna ropar ut hans namn vid ankomsten till främmande orter för att framföra triviala tekniska budskap, som hade kunnat lösas med en smula planering istället för exhibitionistiska utspel. I kongresssammanhang är globetrottern mera känd för att sitta i baren eller i hospitality suites än för att dväljas i halvmörkret bland de vetenskapliga aktörerna.

2. *Den oberörde* är den professionelle resenär för vilken flyget har blivit en helt integrerad del i arbetet. För honom är det ointressant om morgondagen tillbringas i Vadstena eller Rom, det blir ju ändå en dag på annat håll än på sjukhuset. Reseproffset vet att det är opraktiskt att resa i mörk kostym och sidenslips; Han sitter i jeanskostym för att inte komma fram skrynklig och byter sedan på toaletten. Reseproffset klarar sig trots detta med en minimal utrustning och använder väntetiden i transithallar till att gå igenom posten hemifrån, skriva pek på medhavd dator eller diktera PM till sin stab. Reseproffset petar kräset i flygmaten, väljer ut godsakerna från bricken, lämnar resten, dricker hellre mineralvatten än champagne och skulle aldrig komma på idén att röra gratiskonjaken. Han sover över Atlanten och ser aldrig filmen.

3. *Den tveksamme* reser under viss vända, är medveten om att resandet är en viktig del för arbetet men gillar inte

att vara borta ifrån familjen eller arbetet på kliniken. De tveksamma visar sig gärna köpa omöjliga saker, souvenirer och presenter under sina resor, möjligen i ett försök att blidka dem därhemma. Tveksamma har ännu inte förstått att lax, kaviar och godis är billigare på ICA därhemma än på en sk taxfree terminalshop. De tveksamma kompenserar sin vända och ångest inför den påtvingade resan genom att stoppa i sig av allt som bjuds ombord, vilket dessvärre ibland också inkluderar betydande mängder alkohol. Trots detta menar undersökningen att många av de resetveksamma skulle avstå, om det bara vore möjligt med hänsyn till deras arbetsuppgifter och karriär.

4. *Den motvillige* kongressresenären är i kraft av sin professionella framtoning ofta en efterfrågad talare på möten men hatar att behöva lämna stugan därhemma. Den motvillige blir åksjuk, lider av hemlängtan, får alltid turistdiararé, och är, genom någon satanisk logik, också den som alltid lyckas tappa sina resväskor, få sina flighter försenade eller inställda. Den tveksamme är den som alltid kan berätta om när landningsstället inte vek ut sig vid inflygningen till Kuala Lumpur eller när det fanns getter i vägen på banan i Kabul. Sannolikt förekommer här en form av circulus vitiosus; de motvilligas reseattityd inbjuder till olycksfall i resandet, som sedan blir en självuppfyllande profetia och bara bekräftar vad de motvilliga alltid har tyckt, nämligen att hemma är bäst. Den amerikanska undersökningen har visat att de motvilliga är de som bär mest elektronisk utrustning med sig, sannolikt i ett desperat försök att upprätthålla kontakt med hemmabasen.

STEPHAN RÖSSNER